

VIATGES

Passejant per Nova York

Josepa Blanch

Torre Chrysler

Travessar l'Atlàntic per motius de feina va ser la justificació perfecta per perdre'ns uns dies a la capital del món.

Les restes de boires de l'huracà "Ernesto" ens van privar de contemplar l'*skyline* de Manhattan des de l'avió.

Aquests grans núvols grisos eren ja el presagi de la foscor i la penombra que es respira a la ciutat des del terrible 11 de Setembre del 2001. La tragèdia encara plana sobre la gran urbs, assumir la desgràcia i la vulnerabilitat és una tasca difícil.

D'obligada visita, la zona zero emociona i trasbalsa. Al davant del gran forat, el drama es fa present, i l'absurd del comportament humà és fàcilment qüestionable. Recordo fotos de fa 10 anys, amb tota la meva família posant contenta sota l'antena d'una de les torres bessones..... Ara i aquí, les imatges són dels instants posteriors a l'atemptat: avions xocant contra els edificis, cortines de pols i objectes diversos, gent corrent espavorida, bombers, policies, cares de sorpresa, desorientació, astorament....

A tota l'àrea devastada, atapeïda de visitants, el silenci respectuós acompanya l'emoció i la tristesa. Als improvisats *memorial altars*, amb fotos, escrits i estris personals de les víctimes, s'hi apropen persones, amb les llàgrimes cara avall, a fer la seva personal ofrena o pregària. Pannells plens de dibuixos i frases de nens adreçades al pare o la mare que no tornen....

Als diaris, queixes i planys de les més de 1500 famílies, que tenen un plat buit a taula, des de fa 5 anys, i que van a tirar flors a l'abocador on hi ha la major part de la ferralla i la runa de les torres, ja que, sembla ser, no s'han posat tots els mitjans possibles per fer les identificacions. Esborrona posar-se a la pell d'aquestes persones, no saben, no han pogut fer el dol, no tenen cap certesa..... tampoc cap esperança.

Por i patriotisme van aparellats. Al carrer, la bandera és un ornament repetit, forma part del paisatge urbà. Als mitjans de comunicació, l'espantall del terrorisme, amb les sempre presents imatges de Bin Laden i Georges Bush, com a grans

actors protagonistes d'aquesta farsa, que segueix un terrorífic i espantós guió, que a tots en està tocant de participar i de viure.

La recentment reoberta St. Paul's Chapel, on es van aplegar els 14000 voluntaris que, de qualsevol raça o religió, durant 8 mesos, van fer torns de 12 hores per ajudar a tot el personal que treballava en la recerca de cossos i en l'enderroc de les restes, va ser la nostra última parada abans de decidir que, ja massa colpits pel drama, ens n'anàvem cap a trobar la ciutat que creïem conèixer.

Garlandes, banderetes, restaurants, mercats, color, claror, gent, cridòria... Malgrat que plou i fa vent, i que tenim el cor trist i encongit, hem arribat a una

Harlem, edifici rehabilitat

part de la vila que bull al carrer i que ens fa adonar que la ciutat és viva, lliure, lluitadora, i que ens espera amb els braços oberts. Som als barris de Little Italy, Nolita i Chinatown. Petits *guettos* d'immigrants del món, que, reeixits o no, intenten, amb el seu quefer diari, subsistir dins de la gran metròpolis que els vol engolir.

Diuen del Soho, del Tribeca, del Meatpacking, o del Williamsburg, que són districtes emergents. En puc donar fe. Passejar pels seus carrers és una cursa d'obstacles. Tot és disseny i *cool*, com està de moda denominar tot el que és més modern, però, de tan emergent, està pràcticament tot en obres. Carrers aixecats, bastides que priven el pas per les voreres, locals a mig decorar, edificis en rehabilitació..... Conserven, però, els característics dipòsits d'aigua al capdamunt dels edificis, ara ja en desús, i les escales d'incendis a l'exterior de les façanes.

Fer la pujada fins als Brooklyn Heights té el seu premi. Quietud, silenci, pau, el passeig és un plaer. Arbres centenaris s'arreglaren als carrers per a recer del vianant, i ombregen tot el barri, donant-li un aire distingit, diferent.

Al capvespre, travessem l'East river, a peu pel pont de Brooklyn. La posta de sol, vermellosa i preciosa, reflecteix els seus colors a l'aigua del riu, a les naus del Pier 17, i als edificis del Battery Park i el Financial District. Els núvols, esfilagarsats pel vent, juguen amb el sol i amb l'estàtua de la Llibertat, que, a la llunyania, al mig del riu Hudson, senyoreja com a emblema dels novaiorquesos. Estem més de mitja hora per creuar, encantats amb tanta bellesa.

Tot Nova York és un plató cinematogràfic. Tanquem els ulls i dalt l'Empire State veiem el King Kong. A la cinquena avinguda i davant de Tiffany's, l'ombra elegant i refinada de l'Audrey Hepburn està mirant l'aparador. Els conspiradors

cubans de *Topaz* treuen el cap des de les finestres de l'Hotel Teresa a Harlem. Conduint un taxi groc, veiem passar la cara paranoica d'en Robert de Niro. Woody Allen ens fa l'ullet des dels carrers de Brooklyn. Al carrer 42, i a sobre una reixa de sortida de fums, les faldilles de la Marilyn Monroe fan parar el tràfec. Tres mariners joves i alegres salten i ballen entre els vianants, cantant a ple pulmó *Nova York, Nova York is a wonderful town*. A l'estació del metro, a la fosca i ennegrida andana, semblen ressonar trets de la policia perseguint delinqüents, dins d'un *thriller* qualsevol.....

Diumenge al matí. *Harlem*. La població negra es vesteix amb les seves millors robes per assistir als serveis religiosos. Barrets, vestits de colors, sabates lluentes, guants, bosses de mà, joies, *limousines* llarguíssimes...Els turistes fan grans cues per entrar a l'Abyssinian Baptist Church, a sentir una Missa *godspel*. Fugim d'aquesta "parada turística" i, més humil i amb menys públic, assistim a una Missa

Pont de Brooklyn

Episcopaliana, concelebrada per 8 clergues, dones i homes. Ens reben amb molta cura i ens ajuden a trobar la lectura i la cançó per poder seguir el ritual. A l'església, es respira respecte, devoció, tolerància, amor.

A Broadway, *The Phantom of the Opera* continua sent el rei. Els teatres són antics, vells i desgavellats, però les obres que s'hi representen tenen els millors llibrets, actors, cantants, coreografies Val la pena acudir a alguna representació. Solen ser magnífiques.

Ciutat de Museus, té en el nou MOMA, Museum of Modern Art, una petita joia. A redós de les seves parets, obres mestres, com *Les demoiselles d'Avignon*, semblen somriure a l'espectador

que les contempla, satisfetes de la seva nova ubicació. Visitar les seves sales dóna una àmplia visió de tota la pintura, bàsicament europea, des de finals del segle XIX fins ara.

Nova i flamant, la Neue Galerie, a la cinquena avinguda, davant de Central Park, exhibeix pintura austríaca i alemanya. Preciosos Klimt, Schiele, Kandinsky, Kokoschka i Nolde, entre d'altres. A la llibreria del Museu, a part dels llibres de pintura dels autors mostrats a les sales, les prestatgeries estan plenes a vessar de les obres dels grans filòsofs i escriptors contemporanis, amb estudis i assaigs dels diferents moviments del pensament l'època.

Abillats tots de negre, amb barret gairebé de copa, tirabuixons i cartera de mà, els jueus, grans comerciants, s'adrecen cap a la Row Diamond, carrers 47 i 48 W, on hi tenen els seus negocis. A les botigues, una toca a l'altra, els aparadors resplendeixen amb tants brillants. De totes formes i talles, mides i colors, amb gust i vulgars, els diamants s'exposen per a la seva venda.

Ens passem el dia calculant equivalències. Són tants i tenen un mercat propi tan gran i un país tan extens, que poden comptar en milles, peus, unces, polsades, graus fahrenheit,.....Les aixetes s'obren al revés. No paguen l'aigua...

Podria escriure de Manhattan hores i hores, parlar de la torre Chrysler, la catedral de St. Patrick, el Rockefeller Center, el Metropolitan Opera House, el Carnegie Hall, el Lincoln Center, els Cloisters, el Guggenheim, el Metropolitan Museum, la plaça Tudor, la ONU, la Central Station, la Public Library, Barnes and Noble, el River Cafe, el Waldorf Astoria, Park Avenue.....

En fi, no acabaria mai, Nova York m'enamora, em fascina, m'atrau. Cada vegada que tinc la sort de poder-hi anar, descobreixo racons, gaudeixo molt de la meua estada. Tant si vaguejo pels carrers, com si rebusco entre les lleixes d'una llibreria; tant si admiro l'avantguarda més rabiosa a les galeries de moda, com si intento esbrinar els seus hàbits a dins d'un mercat; tant si deixo voleiar el meu olfacte als mil llocs de venda de flors al carrer, com si em menjo una *Caesar's salad*, o un *frankfurt* de cantonada; tant si miro aparadors a qualsevol avinguda, com si em prenc un cafè, sóc feliç, la ciutat m'omple d'emocions, em posa als peus tota la seva ampla oferta, que jo aprofito totalment. ●

Interiors
"tot un estil"
MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ
Sant Cugat, 11 - SABADELL

**FINQUES
CARNER**
Agent de la propietat Immobiliària
Sant Antoni M^è Claret, 18 - SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76